

พระธรรมดาเนียล - เลขสี่สิบสอง

ห่วงโซ่ที่เชื่อมโยง

Jeff Pippenger

2024-01-06

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นผู้พยากรณ์ที่เป็นข้อต่อเชื่อมโยง

“ผู้เผยพระวจนะยอห์นเป็นข้อต่อเชื่อมระหว่างยุคการทรงจัดการทั้งสอง ในฐานะผู้แทนของพระเจ้า เขาได้ยืนขึ้นเพื่อสำแดงความสัมพันธ์ระหว่างธรรมบัญญัติกับบรรดาผู้เผยพระวจนะต่อยุคการทรงจัดการแห่งคริสตศตวรรษ เขาเป็นแสงสว่างที่น้อยกว่า ซึ่งจะต้องมีแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่าติดตามมา จิตใจของยอห์นได้รับการส่องสว่างโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อเขาจะได้ส่องแสงแก่ชนชาติของตน แต่ไม่เคยมี และจะไม่มีแสงสว่างอื่นใดส่องแก่มนุษย์ที่ล้มลงในบาปได้อย่างชัดเจนเท่ากับแสงสว่างที่แผ่ออกมาจากคำสอนและแบบอย่างของพระเยซู พระคริสต์และพระราชกิจของพระองค์เป็นที่เข้าใจกันได้เพียงเลือกราง ดั่งที่ได้ถูกแสดงเป็นแบบไว้ในเครื่องบูชาอันเป็นเงาแห่งสิ่งที่จะมานั้น แม้แต่ยอห์นเองก็ยังมีได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงชีวิตอันเป็นอมตะในอนาคตผ่านทางพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” *The Desire of Ages*, 220.

พระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะผู้ทรงเป็นข้อต่อเชื่อมโยงด้วยเช่นกัน

“พระคริสต์ได้ทรงนำทางจากแผ่นดินโลกไปสู่สวรรค์ พระองค์ทรงเป็นสายสัมพันธ์ที่เชื่อมโลกทั้งสองเข้าด้วยกัน พระองค์ทรงนำความรักและการทรงกอบพระองค์ของพระเจ้ามาสู่มนุษย์ และทรงยกมนุษย์ขึ้น โดยผ่านพระคุณความชอบของพระองค์ เพื่อให้มาพบกับการคืนดีกับพระเจ้า พระคริสต์ทรงเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต การติดตามต่อไปที่ละก้าว อย่างยากลำบากและเชิงซ้า มุ่งไปข้างหน้าและสูงขึ้นในวิถีแห่งความบริสุทธิ์และความศักดิ์สิทธิ์นั้น เป็นงานอันหนัก แต่พระคริสต์ได้ทรงจัดเตรียมไว้อย่างเพียงพอที่จะประทานพละกำลังใหม่และฤทธานุภาพจากพระเจ้าในทุกก้าวแห่งความก้าวหน้าในชีวิตฝ่ายพระเจ้า นี่คือความรู้และประสบการณ์ที่บรรดาผู้ปฏิบัติงานในสำนักงานล้วนต้องการ และจำต้องมี มิฉะนั้นพวกเขาย่อมนำความอับสมาสู่พระราชกิจของพระคริสต์ทุกวัน” *Testimonies*, volume 3, 193.

งานเชิงพยากรณ์ของยอห์นผู้ให้บัพติศมารวมถึงการเชื่อมโยงยุคการบริหารแห่งสิ่งฝ่ายโลกเข้ากับสถานนมัสการฝ่ายสวรรค์ คำแรกที่ยอห์นกล่าวเมื่อเขาเห็นพระเยซูเป็นครั้งแรกคือ:

วันรุ่งขึ้น ยอห์นเห็นพระเยซูเสด็จมาหาเขา จึงกล่าวว่า ดูเถิด พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับบาปของโลกไป ยอห์น 1:29

แต่แม้ว่ายอห์นจะต้องชี้ให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านจากอิสราเอลฝ่ายโบราณสู่อิสราเอลฝ่ายวิญญาณ ความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับการเปลี่ยนผ่านนั้นก็ยังมิชอบเขตจำกัด

พระคริสต์ตรัสเพื่อปกป้องยอห์นว่า “แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไรเล่า? ดูผู้เผยพระวจนะหรือ? ใช่ เรากล่าวท่านทั้งหลายว่า ผู้นั้นยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะอีก” ยอห์นมิได้เป็นเพียงผู้เผยพระวจนะเพื่อบอกเหตุการณ์ในอนาคตเท่านั้น แต่ท่านเป็นบุตรแห่งพระสัญญา เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่กำเนิด

และได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าให้กระทำการกิจพิเศษในฐานะผู้ปฏิรูป เพื่อเตรียมชนชาติหนึ่งไว้สำหรับการรับเสด็จพระคริสต์ ผู้เผยพระวจนะยอห์นเป็นสายสัมพันธ์เชื่อมระหว่างยุคการทรงสำแดงทั้งสองยุค.

“ศาสนาของพวกเขา อันเป็นผลสืบเนื่องจากการที่พวกเขาได้เห็นเหอออกจากพระเจ้า มีเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเพียงพิธีกรรม ยอห์นเป็นแสงสว่างที่น้อยกว่า ซึ่งจะต้องมีแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่กว่าตามมา เขามิหันหน้าทีหันคลอนความไว้วางใจของประชาชนที่มีต่อธรรมเนียมประเพณีของตน และเตือนให้พวกเขาระลึกถึงบาปของตน และนำพวกเขาไปสู่การกลับใจ เพื่อว่าพวกเขาจะได้พร้อมที่จะเห็นคุณค่าแห่งพระราชกิจของพระคริสต์ พระเจ้าทรงสื่อสารกับยอห์นโดยทางการดลใจ ทรงส่องสว่างแก่ผู้เผยพระวจนะ เพื่อให้เขาขจัดความงมงายและความมืดออกจากจิตใจของพวกเขา ผู้เชื่อสัตย์ ซึ่งได้สั่งสมทับถมอยู่เหนือพวกเขาตลอดหลายชั่วอายุคน อันเนื่องมาจากคำสอนอันเป็นเท็จ”

“สาวกที่ต่ำต้อยที่สุดผู้ติดตามพระเยซู ผู้เป็นพยานต่อการอัศจรรย์ของพระองค์ และรับฟังบทเรียนแห่งคำสั่งสอนอันทรงพระเจ้า และได้ยื่นถ้อยคำปลอบประโลมที่หลั่งออกจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ยอห์นได้รับสิทธิพิเศษยิ่งกว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา เพราะเขาได้รับความสว่างที่แจ่มชัดกว่า ไม่มีความสว่างอื่นใดได้ส่องลงมา หรือจะส่องลงมาอีก บนสติปัญญาของมนุษย์ผู้บาปและล้มลงแล้ว เว้นแต่ความสว่างนั้นซึ่งได้ถูกถ่ายทอดมาแล้ว และกำลังถูกถ่ายทอดอยู่ ผ่านทางพระองค์ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก พระคริสต์และพันธกิจของพระองค์เคยเป็นที่เข้าใจได้เพียงเลือกรางผ่านทางเครื่องบูชาอันเป็นเงา แม้แต่ยอห์นเองก็คิดว่าการครอบครองของพระคริสต์จะอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และว่าพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรฝ่ายโลกขึ้น ซึ่งพสกนิกรของอาณาจักรนั้นจะเป็นผู้บริสุทธิ์”
Review and Herald, April 8, 1873.

อัครทูตเปาโลก็เป็นศาสดาพยากรณ์ผู้เป็นข้อต่อเชื่อมเช่นกัน ผู้ซึ่งมีหน้าที่ระบุการประยุกต์ใช้เชิงพยากรณ์ของการเปลี่ยนผ่านจากสิ่งที่เป็นตามตัวอักษรไปสู่สิ่งฝ่ายวิญญาณ เขาเข้าใจว่าเยรูซาเล็มตามตัวอักษรมิใช่เยรูซาเล็มแห่งคำพยากรณ์อีกต่อไป เพราะในเวลานั้นได้เปลี่ยนผ่านไปสู่เยรูซาเล็มฝ่ายสวรรค์แล้ว

เพราะอาการนี้คือภูเขาซีนายในแคว้นอาระเบีย และสอดคล้องกับกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบัน และตกอยู่ในความเป็นทาสพร้อมกับบุตรทั้งหลายของนาง แต่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท ซึ่งเป็นมารดาของเราทุกคน กาลาเทีย 4:25, 26

ในบทที่สองของพระธรรม 2 เธสะโลนิกา ซึ่งเราได้พิจารณากันนั้น เปาโลได้ชี้ว่าโรมนอกศาสนาตามตัวอักษรคืออำนาจที่ยับยั้งโรมฝ่ายจิตวิญญาณของสันตะปาปาไม่ให้ขึ้นครองบัลลังก์จนถึงปี 538 ในบทนั้นท่านระบุว่า “มนุษย์แห่งบาป” ซึ่งนั่งอยู่ในพระวิหารของพระเจ้า คือ “กษัตริย์” องค์เดียวกันกับที่ดาเนียลได้ระบุไว้ในบทที่สิบเอ็ด ข้อที่สามสิบหก หลักฐานที่ว่า “กษัตริย์ฝ่ายเหนือ” ในหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ดคือระบบสันตะปาปา ได้กลายเป็นกุญแจสำคัญในการสถาปนากรอบแห่งความจริงที่ Future for America ใช้สืบเนื่องจากความรู้ที่เพิ่มขึ้นในปี 1989.

ในบทเดียวกันนั้น เปาโลได้ชี้ให้เห็นถึงบทบาทของโรมนอกศาสนาในการยับยั้งการขึ้นมาของสันตะปาปา จนกว่าจะถึงเวลาที่โรมนอกศาสนาจะถูกนำออกไป และด้วยเหตุนี้จึงได้ระบุว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” ในพระธรรมดาเนียลคือโรมนอกศาสนา

ความจริงข้อนี้เองได้กลายเป็นกุญแจสำคัญยิ่งในการสถาปนากรอบแห่งความจริง ซึ่งก่อให้เกิดความรู้ที่เพิ่มขึ้นในปี 1798

ในประวัติศาสตร์ของวิลเลียม มิลเลอร์ ชาวสารทุกข์ประกาศออกไปเมื่อการเปลี่ยนผ่านจากขบวนการฟีลาเดลเฟียไปสู่ขบวนการเลาติเซียกำลังจะเกิดขึ้น ในประวัติศาสตร์ของ Future for America บัดนี้การเปลี่ยนผ่านจากขบวนการเลาติเซียไปสู่ขบวนการฟีลาเดลเฟียกำลังเกิดขึ้นแล้ว

ความจริงที่เปาโลได้เสนอไว้ใน 2 เธสะโลนิกา ซึ่งชี้ให้เห็นการเปลี่ยนผ่านจากกรุงโรมนอกศาสนาในความหมายตามตัวอักษรไปสู่กรุงโรมของสันตะปาปาในความหมายฝ่ายจิตวิญญาณ ได้กลายเป็นกรอบแห่งความเข้าใจเชิงพยากรณ์ของมิลเลอร์ ท้ายยอห์นผู้ให้บัพติศมาและเปาโลต่างก็ได้รับการทรงยกขึ้นมาเพื่ออธิบายการเปลี่ยนผ่านจากสิ่งที่เป็นตามตัวอักษรไปสู่สิ่งที่เป็นฝ่ายจิตวิญญาณ วิลเลียม มิลเลอร์เป็นแบบอย่างที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาทรงเป็นเงาไว้ล่วงหน้า และในกิจการงานของเขา เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่เขาต้องตระหนักถึงความสัมพันธ์และการเปลี่ยนผ่านระหว่างกรุงโรมนอกศาสนาและกรุงโรมของสันตะปาปา ซึ่งเป็นการเปลี่ยนผ่านที่ยอห์นได้รับการทรงยกขึ้นมาเพื่อชี้ให้เห็น.

มีการกล่าวถึง "เครื่องเผาบูชาประจำวัน" อยู่ห้าครั้งในพระธรรมดาเนียล และทุกครั้งล้วนมาก่อนสัญลักษณ์แห่งอำนาจของสันตะปาปาเสมอ ในบริบทของการเปลี่ยนผ่านเชิงพยากรณ์ที่เรากำลังพิจารณาอยู่ การอ้างถึงทั้งห้าครั้งล้วนรวมถึงการเปลี่ยนผ่านจากโรมตามตัวอักษรไปสู่โรมฝ่ายจิตวิญญาณ "เครื่องเผาบูชาประจำวัน"

ในพระธรรมดาเนียลเป็นหนึ่งในความจริงทั้งหลายที่ถูกนำเสนอไว้บนศิลาสองแผ่นของฮาบากุก และด้วยเหตุนี้จึงเป็นความจริงพื้นฐานที่ต้องได้รับการปกป้อง; เป็นความจริงซึ่งในที่สุดจะถูกปกคลุมไว้ด้วยอัญมณีและเหรียญอันเป็นเท็จและปลอมแปลง หากใช้เรื่องบังเอิญไม่ที่ความจริงทุกประการซึ่งถูกนำเสนอไว้บนแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองนั้น ได้รับการรับรองโดยการดลใจอย่างชัดเจนโดยตรงภายในงานเขียนของ Ellen White การปฏิเสธความจริงพื้นฐานประการใดประการหนึ่ง (รวมทั้ง "เครื่องเผาบูชาประจำวัน") ย่อมเป็นการปฏิเสธสิทธิอำนาจของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ไปพร้อมกันด้วย

"แล้วข้าพเจ้าเห็นเกี่ยวกับ 'เครื่องบูชาเนื่องนิത്യ' ว่า คำว่า 'เครื่องบูชา' นั้นเป็นคำที่ปัญญาของมนุษย์เติมเข้าไป และมีได้เป็นส่วนหนึ่งของตัวบท; และองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงประทานความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้แก่บรรดาผู้ที่ประกาศเสียงร้องเรื่องโม่งแห่งการพิพากษา เมื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันยังดำรงอยู่ก่อนปี 1844 เกือบทุกคนล้วนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในความเข้าใจอันถูกต้องเกี่ยวกับ 'เครื่องบูชาเนื่องนิത്യ;' แต่ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ท่ามกลางความสับสน ได้มีการยอมรับทัศนะอื่น ๆ และความมิดมั้นกับความสับสนก็ได้ติดตามมา" Review and Herald, November 1, 1850.

บรรดาผู้ที่ "ประกาศเสียงร้องเรื่องโม่งยามแห่งการพิพากษา" เข้าใจว่า "เครื่องบูชาประจำวัน" เป็นสัญลักษณ์ของลัทธินอกศาสนา และ/หรือโรมนอกศาสนา ความเข้าใจของพวกเขา รวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่า พวกเขาเข้าใจว่าคำว่า "sacrifice" มิได้เป็นส่วนหนึ่งของข้อความในพระธรรมดาเนียล หากแต่ถูกผู้แปลพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์เพิ่มเติมเข้าไป (ด้วยปัญญาของมนุษย์) ความเข้าใจของบรรพชนผู้บุกเบิกยังรวมถึงว่า "เครื่องบูชาประจำวัน" นั้นถูกนำเสนอควบคู่กับหนึ่งในสัญลักษณ์ทั้งสองของอำนาจสันตะปาปาเสมอ และลัทธินอกศาสนา ("เครื่องบูชาประจำวัน") ก็อยู่ก่อนหน้าสัญลักษณ์ของสันตะปาปาเสมอ สิ่งเหล่านี้ถูกรับไว้เสมอตามลำดับที่เข้ามาสู่ประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์ พระธรรมดาเนียลและวิวรณ์ไม่เคยเบี่ยงเบนจากลำดับทางประวัติศาสตร์ที่ลัทธินอกศาสนามาก่อนลัทธิสันตะปาปา

และเมื่อพระธรรมวิวัฒน์แนะนำอำนาจที่ทำให้เกิดความรกร้างว่างเปล่าประการที่สาม คือผู้เผยแพร่พระวจนะเท็จ ลำดับนั้นก็ยังคงได้รับการชำระไว้เสมอ

หากปราศจากคำสอนของเปาโลที่ว่า

สิ่งทั้งหลายตามตัวอักษรในคำพยากรณ์ได้เปลี่ยนผ่านไปสู่มายาจิตวิญญาณในช่วงเวลาแห่งกางเขนแล้ว ก็ยอมก่อให้เกิดภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเกี่ยวกับคำพยากรณ์ของพระคริสต์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งปรากฏอยู่ในพระกิตติคุณทุกเล่มยกเว้นยอห์น สัญลักษณ์สองประการของพระสันตะปาปาที่เชื่อมโยงกับ “เครื่องบูชาประจำวัน” ในพระธรรมดาเนียล คือ สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้าง และการละเมิดแห่งความรกร้าง สัญลักษณ์ทั้งสองนี้เป็นตัวแทนของเครื่องหมายของสัตว์ร้าย (สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน) และรูปเคารพของสัตว์ร้าย (การละเมิด)

การล่วงละเมิดที่เปิดทางให้สันตะสำนักสังหารผู้ที่ตนถือว่าเป็นพวกนอกรีต คือการผนวกรวมระหว่างคริสตจักรกับรัฐ โดยมีคริสตจักรเป็นผู้ควบคุมความสัมพันธ์นั้น ดังนั้น ดาเนียลจึงแทนการผนวกรวมระหว่างคริสตจักรกับรัฐ ซึ่งเป็นรูปเคารพของสัตว์ร้ายฝ่ายสันตะสำนัก เป็นการล่วงละเมิดอันนำมาซึ่งความรกร้าง พระคัมภีร์ระบุว่า การบูชารูปเคารพเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียน และการบูชารูปเคารพทั้งสิ้นของอำนาจฝ่ายสันตะสำนักนั้นถูกแทนไว้ด้วยวันสะบาโตอันเป็นรูปเคารพของมัน ซึ่งยอห์นเรียกว่าเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และดาเนียลเรียกว่าสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่กระทำให้เกิดความรกร้าง

และจากหนึ่งในเขาเหล่านั้น ก็มีเขาเล็กเขาหนึ่งงอกขึ้นมา ซึ่งทวีความใหญ่โตขึ้นอย่างยิ่ง ไปทางทิศใต้ และไปทางทิศตะวันออก และไปยังแผ่นดินอันงดงามนั้น และมันก็ทวีความใหญ่โตขึ้น กระทั่งถึงพลโยธาแห่งฟ้าสวรรค์ และมันได้เหวี่ยงบางส่วนของพลโยธาและของดวงดาวลงสู่พื้นดิน และเหยียบย่ำพวกเขา ใช่แล้ว มันได้ยกตนขึ้นแม้กระทั่งต่อเจ้านายแห่งพลโยธานั้น และโดยมัน เครื่องบูชาเนื่องนิตย์ก็ถูกนำไปเสีย และสถานที่แห่งสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกทำลายลง และได้มีพลโยธาหนึ่งมอบให้แก่มันเพื่อต่อต้านเครื่องบูชาเนื่องนิตย์ด้วยเหตุแห่งการละเมิด และมันได้เหวี่ยงความจริงลงสู่พื้นดิน และมันก็กระทำการ และจำเริญขึ้น ดาเนียล 8:9-12

เราจะกล่าวถึงชื่อพระคัมภีร์เหล่านี้อย่างละเอียดมากยิ่งขึ้นในบทความอีกฉบับหนึ่ง แต่ในข้อสืบเอ็ดอำนาจที่ยกตนขึ้นต่อผู้กับพระคริสต์คือโรมนอศศาสนา เมื่อพวกเขาพยายามจะสังหารพระองค์ตั้งแต่เมื่อประสูติ และในที่สุดก็ได้กระทำเช่นนั้นที่กางเขน ชื่อพระคัมภีร์นั้นกล่าวว่า “โดยเขา” (โรมนอศศาสนา) “การประจำวันถูกยกขึ้น” คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “ถูกยกขึ้น” คือ “rum” และมีความหมายว่า “ยกขึ้นและเทิดทูน” โรมนอศศาสนาจะยกขึ้นและเทิดทูนศาสนาของความเป็นนอศศาสนา และในประวัติศาสตร์พวกเขาก็ได้กระทำเช่นนั้นจริง ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงถูกเรียกว่า “โรมนอศศาสนา”

ข้อถัดไประบุว่า โรมแห่งสันตะปาปาได้รับ “กองทัพ” (อำนาจทางทหาร) ซึ่งต่อต้าน หรือมีไว้เพื่อเอาชนะ “การถวายเนื่องนิตย์” (ลัทธินอศศาสนา) นี่ก็เป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ด้วย เพราะอำนาจทางทหารถูกใช้โดยสันตะปาปา (แม้นางจะไม่เคยมีกองทัพของตนเองก็ตาม) เพื่อเอาชนะข้อขัดแย้งที่ขัดขวางการขึ้นสู่อำนาจของนาง อำนาจนั้นมาจากโรมนอศศาสนา อำนาจทางทหารที่นางใช้ได้รับมอบแก่เธอผ่านทาง “การละเมิด”

เพราะการละเมิดที่เปิดทางให้นางควบคุมกองทัพของบรรดาภคินีซึ่งสถาปนาขึ้นบนบัลลังก์ในปี ค.ศ. 538 นั้น คือการละเมิดจากการผสมผสานระหว่างคริสตจักรกับรัฐ ประการแรก โรมนอศศาสนาถูกกล่าวถึงในข้อสืบเอ็ด เพื่อแจ้งแก่นักศึกษาว่าโรมนอศศาสนาจะลุกขึ้นต่อผู้กับพระคริสต์ และจะยกย่องศาสนาของลัทธินอศศาสนา

ชื่อพระคัมภีร์ถัดไปบรรยายถึงการล่วงละเมิดของการผสมผสานระหว่างคริสตจักรกับรัฐ ซึ่งเปิดทางให้สันตะปาปาสามารถเอาชนะและขจัดสิ่งที่คอยขัดขวางซึ่งโรมนอศศาสนาได้ใช้ต่อต้านนางอยู่

ประวัติศาสตร์สนับสนุนการประยุกต์ใช้ชื่อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อนั้น “เครื่องบูชาประจำวัน” เป็นตัวแทนไม่ว่าโรมนอกรศาสนา ซึ่งเป็นอำนาจที่ยืนหยัดต่อต้านพระคริสต์ หรือศาสนาของลัทธินอกรศาสนาซึ่งได้รับการเชิดชูโดยโรมนอกรศาสนา แล้วสัญลักษณ์ของ “เครื่องบูชาประจำวัน” จึงตามมาด้วยสันตะปาปา เพราะสิ่งนี้ระบุถึงการลวงละเมิดของคริสตจักรกับรัฐซึ่งเป็นสิ่งที่เสริมอำนาจให้สันตะปาปาพร้อมด้วยกองทัพเพื่อกระทำกิจอันสกปรกของตน การใช้คำว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” เป็นครั้งที่สามของดาเนียล คือคำถามที่ก่อให้เกิดคำตอบ ซึ่งเป็นเสาหลักศูนย์กลางของแอ็ดเวนติสม์

แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธองศ์หนึ่งกำลังพูดอยู่
และผู้บริสุทธองศ์อีกองค์หนึ่งกล่าวแก่ผู้บริสุทธองศ์นั้นผู้ซึ่งกำลังพูดอยู่ว่า นิमितเกี่ยวกับเครื่องบูชาประจำวัน
และการลวงละเมิดอันก่อให้เกิดความร้างเปล่านั้น จะดำเนินไปนานเท่าใด
จนทั้งสถานนมัสการและกองทัพถูกเหยียบย่ำลงได้เท่า? ดาเนียล 8:13

ในข้อพระคัมภีร์นี้ มีการถามว่าภาพนิมิตนั้นจะยาวนานเพียงใด
จึงเป็นการถามเพื่อให้ได้คำตอบที่แสดงถึงระยะเวลา มิใช่จุดเวลา
คำถามมิได้อยู่ที่ว่าภาพนิมิตจะสำเร็จเมื่อวันที่เท่าใด แต่เป็นว่าภาพนิมิตนั้นมีระยะเวลาอันยาวนานเท่าใด
ข้อพระคัมภีร์นี้มีได้ถามว่า “เมื่อไร?” แต่ถามว่า “นานเท่าใด?”
ภาพนิมิตนั้นกล่าวถึงอำนาจที่ก่อความพินาศของลัทธินอกรศาสนา ซึ่งแทนไว้ด้วย “เครื่องบูชาประจำวัน”
และระบอบสันตะปาปา ซึ่งแทนไว้ด้วยการละเมิดของสันตะปาปาที่สำเร็จขึ้นเมื่อเธอกระทำการลวงประเวณีกับบรรดา
ราชกษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก อำนาจทั้งสองที่ก่อความพินาศ คือ
ลัทธินอกรศาสนาที่ตามมาด้วยระบอบสันตะปาปา จะย่ำยีสถานนมัสการและพลไพร่เป็นระยะเวลา “เจ็ดวาระ”

เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องตระหนักว่า การเหยียบย่ำสถานนมัสการตามตัวอักษรซึ่งเริ่มต้นขึ้นในสมัยบาบิโลน
และดำเนินต่อเนื่องไปจนถึงการทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยโรมนอกรศาสนาใน ค.ศ. 70 นั้น
ได้กระทำโดยอำนาจนอกรศาสนาต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นประวัติศาสตร์จนถึงที่สุด ดังนั้น จึงเป็นลัทธินอกรศาสนาตามตัว
อักษรหลายรูปแบบที่เหยียบย่ำสถานนมัสการตามตัวอักษรและกองทัพตามตัวอักษร (ประชากรของพระเจ้า)
แต่เป็นโรมฝ่ายจิตวิญญาณที่เหยียบย่ำเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณและอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ.

แต่ลานซึ่งอยู่นอกพระวิหารนั้น จงเว้นไว้ อย่าวัดเลย
เพราะว่าลานนั้นได้ถูกมอบให้แก่บรรดาคนต่างชาติแล้ว
และพวกเขาจะเหยียบย่ำนครบริสุทธองศ์สี่สิบสองเดือน และเราจะประทานฤทธิ์เดชแก่พยานทั้งสองของเรา
และเขาทั้งสองจะพยากรณ์อยู่หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน โดยนุ่งหมผ้ากระสอบ วิวรณ์ 11:2, 3

ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นผู้พยากรณ์ที่เป็นข้อเชื่อมโยง
ผู้ซึ่งชี้ให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของยุคการทรงจัดสรรจากสถานนมัสการฝ่ายโลกไปสู่สถานนมัสการฝ่ายสวรรค์
โดยที่ท่านเองมิได้รู้ถึงความบริบูรณ์แห่งงานของตน เปาโลเป็นผู้พยากรณ์ที่เป็นข้อเชื่อมโยง
ผู้ซึ่งชี้ให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของยุคการทรงจัดสรรจากอิสราเอลตามตัวอักษร (พลโยธา)
ไปสู่อิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณ เยรูซาเล็มที่ถูกเหยียบย่ำอยู่สี่สิบสองเดือนนั้นคือเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณ

“ช่วงเวลาทีกล่าวถึงในที่นี้—สี่สิบสองเดือน” และ “หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน”—เป็นช่วงเวลาเดียวกัน
ทั้งสองต่างเป็นภาพแทนเวลาเดียวกันซึ่งคริสตจักรของพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ภายใต้การกดขี่จากโรม
อำนาจสูงสุดของสันตะปาปาตลอด 1260 ปีเริ่มต้นขึ้นใน ค.ศ. 538 และดังนั้นจึงสิ้นสุดลงในปี 1798
ในเวลานั้น กองทัพฝรั่งเศสได้เข้าสู่กรุงโรมและจับพระสันตะปาปาเป็นเชลย
และพระองค์สิ้นพระชนม์ในระหว่างการเนรเทศ
แม้ภายหลังจากนั้นไม่นานจะมีการเลือกตั้งพระสันตะปาปาพระองค์ใหม่ขึ้น

แต่ลำดับชั้นแห่งสันตะปาปาก็มีอาจใช้อำนาจเช่นที่เคยมีมาก่อนได้อีกเลย” The Great Controversy, 266.

เปาโลได้ชี้ให้เห็นว่า ณ จุดเปลี่ยนผ่านซึ่งเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์แห่งกางเขน เยรูซาเล็มฝ่ายวิญญาณซึ่ง “อยู่เบื้องบน” ได้กลายเป็นนครซึ่งพระเจ้าทรงเลือกให้พระนามของพระองค์สถิตอยู่ และเยรูซาเล็มตามตัวอักษรก็เลิกเป็นเยรูซาเล็มแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ไปแล้ว

เพราะว่านางฮาการ์นี่คือภูเขาซีนายในแคว้นอาระเบีย และสอดคล้องกับกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นอยู่ในบัดนี้ และอยู่ในความเป็นทาสพร้อมกับบุตรทั้งหลายของนาง แต่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท ซึ่งเป็นมารดาของเราทุกคน กาลาเทีย 4:25, 26

ความจริงข้อนี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเข้าใจให้ถูกต้อง และการนำเยรูซาเล็มตามตัวอักษรไปใช้อย่างผิด ๆ ในฐานะสัญลักษณ์แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ก็เป็นส่วนหนึ่งของการล่อลวงที่คณะเยสุอิตสร้างขึ้นเพื่อป้อนทำลายความจริงที่ว่าสันตะปาปาแห่งกรุงโรมคือปฏิปักษ์พระคริสต์

คำสอนอันเป็นเท็จนั้นก่อให้เกิดความเชื่อขึ้นภายในโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมถอย

ซึ่งทำให้พวกเขาหันไปมองชนชาติยิวอิสราเอลสมัยใหม่อย่างผิด ๆ ว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งคำพยากรณ์ เยรูซาเล็มตามตัวอักษรได้สิ้นสภาพจากการเป็นเยรูซาเล็มของพระเจ้าแล้วในสมัยแห่งกางเขน

“นครเยรูซาเล็มมิได้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป คำสาปของพระเจ้าสถิตอยู่เหนือเมืองนั้น เนื่องด้วยการปฏิเสธและการตรึงพระคริสต์บนกางเขน มลทินอันมีดมนแห่งความผิดได้ปกคลุมอยู่เหนือเมืองนั้น และมันจะไม่เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อีกเลย จนกว่าจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยไฟชำระจากสวรรค์ ในวาระที่โลกซึ่งถูกสาปเพราะบาปนี้ได้รับการชำระจากมลทินแห่งบาปทุกประการ พระคริสต์จะทรงยืนอีกครั้งบนภูเขาเมะกอกเทศ เมื่อพระบาทของพระองค์ประทับอยู่บนนั้น ภูเขาอันจะแยกออก และกลายเป็นที่ราบใหญ่ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับนครของพระเจ้า” Review and Herald, July 30, 1901.

ความสัมพันธ์ของความแตกต่างระหว่างเยรูซาเล็มตามตัวอักษรกับเยรูซาเล็มฝ่ายจิตวิญญาณจะได้รับการพิจารณาเมื่อเราศึกษาคำพยากรณ์ของพระคริสต์เกี่ยวกับอวสานของโลก ครึ่งที่สี่ที่ดาเนียลกล่าวถึง “เครื่องบูชาประจำวัน” อยู่ในบทที่สิบเอ็ด

และกำลังทหารจะยืนอยู่ฝ่ายเขา และเขาทั้งหลายจะทำให้สถานบริสุทธิ์อันเป็นที่กำลังนั้นเป็นมลทิน และจะยกเลิกเครื่องบูชาประจำวันเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งน่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความรกรุงรังขึ้น ดาเนียล 11:31

ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้กำลังชี้ให้เห็นถึงงานของโรมนอวกาศสนาในการสถาปนาตำแหน่งของสันตะปาปาขึ้นบนบัลลังก์แห่งแผ่นดินโลกในปี ค.ศ. 538 “วงแขน” หมายถึงกำลังทางทหารของโรมนอวกาศสนา ซึ่งลุกขึ้นสนับสนุนสันตะปาปา โดยเริ่มต้นกับโคลวิส กษัตริย์แห่งชาวแฟรงก์ ในปี ค.ศ. 496 กษัตริย์ยุโรปองค์ต่าง ๆ ได้ร่วมกันดำเนินงานเพื่อสถาปนาตำแหน่งของสันตะปาปาสืบต่อจากโคลวิส แต่ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้กำลังระบุถึงสปีการที่บรรดากษัตริย์ยุโรป (“วงแขน”) ได้กระทำเพื่อสันตะปาปา เมื่อพวกเขาได้ล่วงละเมิดโดยการก่อให้เกิดพันธมิตรระหว่างคริสตจักรกับรัฐร่วมกับหญิงแพศยาแห่งเมืองไทร

เมื่อพวกเขาขึ้นยึดสนับสนุนสันตะปาปาแล้ว พวกเขาก็ได้ “ทำให้เป็นมลทิน” หรือทำลายกรุงโรม ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งกำลังของทั้งโรมนอวกาศสนาและโรมภายใต้สันตะปาปา มลทินตามที่กล่าวในข้อนี้ได้ถูกกระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดหลายปี เมื่อกรุงโรมตกอยู่ภายใต้การโจมตีทางทหารอย่างต่อเนื่อง กษัตริย์ยุโรปเหล่านั้น (แขน) จะ

“นำเอาเครื่องเผาบูชาประจำวันออกไป” ด้วย คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “นำออกไป” ในข้อนี้ไม่ใช่ “rum” ดังเช่นในบทที่แปด ในข้อนี้ คำที่แปลว่า “นำออกไป” คือ “sur” และมีความหมายว่า ขจัดออกไป แขนงของกษัตริย์ยุโรปจะขจัดการต่อต้านแบบนอกศาสนาต่อการผงาดขึ้นของสันตะปาปาในปี ค.ศ. 508 แล้วในปี ค.ศ. 538 แขนงเหล่านั้นจะตั้งสันตะปาปาขึ้นบนบัลลังก์ของแผ่นดินโลก แล้วในสภาแห่งออร์เลอ็อง ในปีนั้นเอง สันตะปาปาได้บังคับใช้กฎหมายวันอาทิตย์

วันอาทิตย์ในฐานะวันนมัสการคือสิ่งที่ซิสเตอร์ไวท์เรียกว่า “สะบาโตแห่งรูปเคารพ” และการนับถือรูปเคารพคือคำนิยามตามพระคัมภีร์ที่สมบูรณ์ของคำว่า “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน” ในปี ค.ศ. 538 อำนาจแห่งโรมนอกศาสนาได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความร้าวฉานไว้

“บรรดาผู้ที่จะยกย่องและนมัสการสะบาโตเทียมรูปเคารพ ซึ่งเป็นวันที่พระเจ้ามิได้ทรงอวยพรนั้น กำลังช่วยเหลือมารและทูตสวรรค์ของมันด้วยกำลังทั้งสิ้นแห่งความสามารถที่พระเจ้าประทานแก่เขา แต่ซึ่งเขาได้บิดเบือนไปใช้ในทางที่ผิด โดยได้รับการตลใจจากวิญญาณอึกดวงหนึ่ง ซึ่งทำให้การหยั่งรู้ของเขามีขอบเขตไป เขาจึงไม่อาจมองเห็นได้ว่าการยกย่องวันอาทิตย์นั้นเป็นสถาบันของคริสตจักรคาทอลิกโดยสิ้นเชิง” Selected Messages, book 3, 423.

คำพยากรณ์และประวัติศาสตร์ยืนยันการประยุกต์ใช้ที่เราเพิ่งได้ระบุไว้สำหรับข้อที่สามสิบเอ็ด เมื่อเรากล่าวว่าคำพยากรณ์ยืนยันการประยุกต์ใช้นี้ เราหมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่ายังมีคำพยากรณ์อื่นซึ่งกล่าวถึงข้อเท็จจริงเดียวกันนี้ โดยยังไม่นำสิ่งเหล่านั้นเข้าสู่การอภิปรายในเวลานี้ การใช้คำว่า “เครื่องบูชาประจำวัน” ครั้งนี้ทำและครั้งสุดท้ายของดาเนียล ปรากฏอยู่ในบทที่สิบสอง

และตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาประจำวันถูกยกเลิกไป และสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความร้าวฉานถูกตั้งขึ้น จะมีหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน ความสุขมีแก่ผู้ที่คอยท่าอยู่ และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน ดาเนียล 12:11, 12

คำพยากรณ์และประวัติศาสตร์ยืนยันว่า ในปี ค.ศ. 508 การต่อต้านต่อการผงาดขึ้นของสันตะปาปาได้สิ้นสุดลงโดยสาระสำคัญ เมื่อสิ่งกีดขวางทางภูมิศาสตร์ประการสุดท้ายในสามประการ (พวกกอท) ถูกถอนขึ้น ดังที่ระบุไว้ในดาเนียลบทที่เจ็ด

ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเขาเหล่านั้นอยู่ และดูเถิด มีเขาลี้กอีกเขาหนึ่งงอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น ซึ่งต่อหน้าเขานั้น เขาเต็มสามเขาได้ถูกถอนขึ้นทั้งราก และดูเถิด ในเขานี้มีตาเหมือนตามนุษย์ และมีปากที่กล่าวถ้อยคำอวดอ้างยิ่งใหญ่มาก ดาเนียล 7:8

เขาทั้งสามที่ถูกถอนออกนั้นปรากฏเป็นภาพประกอบอยู่บนแผ่นศักดิ์สิทธิ์สองแผ่น และเมื่อสิ่งกีดขวางทางภูมิศาสตร์ประการที่สามในบรรดาสามประการนั้นถูกขับออกไปจากนครโรม ในปี ค.ศ. 508 การต่อต้านต่อการผงาดขึ้นของอำนาจสันตะปาปาก็ถูกขจัดไป การสถาปนาที่กล่าวถึงในข้อสิบเอ็ดนั้น หมายถึงช่วงเวลาสามสิบปีระหว่าง ค.ศ. 508 ถึง 538 ซึ่งระบุถึงสามสิบปีที่การเตรียมเพื่อสถาปนามนุษย์แห่งบาบิโลนในพระวิหารของพระเจ้าได้สำเร็จลุล่วงลง

คำที่แปลว่า “ถูกนำออกไป” นั้นก็คือ “sur” เช่นกัน ซึ่งหมายถึงการนำออกไป และในปี 508 การต่อต้านการผงาดขึ้นของอำนาจสันตะปาปาก็ถูกขจัดออกไป (ถูกนำออกไป) นับจากวันเวลานั้น หนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบปีจะพาไปถึงปี 1798 และบาดแผลร้ายแรงของสันตะปาปา ส่วนหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันจะพาไปถึงความผิดพลาดครั้งแรก และจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการรอคอย

ณ ปลายสุดของปี 1843 ซ่อนไว้ทรงสัญญาพระพรแก่ผู้ที่ “มาถึง” ปี 1843 คำว่า “มาถึง” หมายถึงการแตะต้องวันแรกของปี 1844 เป็นเครื่องหมายของความผิดหวังครั้งแรก แต่วันสุดท้ายของปี 1843 และถึงช่วงแรกที่สุดของปี 1844 วันสุดท้ายของปีหนึ่งแต่วันแรกของปีถัดไป พระพรที่สัมพันธ์กับวันเวลานั้นได้รับการธำรงยืนยันไว้โดยประวัติศาสตร์และคำพยากรณ์

เราจะพิจารณาถึงนัยสำคัญของ “เครื่องบูชาประจำวัน” ในฐานะสัจธรรมพื้นฐานต่อไปในบทความถัดไป

“ข่าวสารทั้งปวงที่ได้ถูกประทานตั้งแต่ ค.ศ. 1840–1844 จะต้องถูกประกาศอย่างหนักแน่นในบัดนี้ เพราะมีคนเป็นอันมากที่ได้สูญเสียทิศทางของตน ข่าวสารเหล่านี้จะต้องไปถึงคริสตจักรทั้งปวง”

“พระคริสต์ตรัสว่า ‘ตาของท่านทั้งหลายเป็นสุข เพราะได้เห็น; และหูของท่านทั้งหลายเป็นสุข เพราะได้ยิน. เพราะเราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า

ผู้เผยพระวจนะและคนชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายเห็น และมีได้เห็น; และจะได้ยินสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน และมีได้ยิน’ [Matthew 13:16, 17]

นัยนดาทั้งหลายที่ได้เห็นสิ่งซึ่งได้ถูกเห็นในปี 1843 และ 1844 ก็เป็นสุข.”

“ข่าวสารถูกประทานแล้ว และไม่ควรมีการชักช้าในการกล่าวข่าวสารนั้น เพราะหมายสำคัญแห่งกาลเวลากำลังสำเร็จ งานปิดท้ายจะต้องกระทำให้เสร็จ จะมีการกระทำงานอันยิ่งใหญ่ในเวลาอันสั้น

อีกไม่นานจะมีข่าวสารถูกประทานตามการทรงกำหนดของพระเจ้า ซึ่งจะขยายขึ้นเป็นเสียงร้องอันดัง แล้วดาเนียลจะยืนอยู่ในสวนของตน เพื่อกล่าวคำพยานของเขา” Manuscript Releases, volume 21, 437.